

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

illo esse colligatum. Quare quicquid in laudem voti Castitatis dictum est, locum habet cum maiori excellentia, quando illud est solenne, ac Religiosum. Et quamvis omnes Religiones (vt ait Sanctus Bonaventura) sint æquales in virtutis voti substantia, eò quòd virginitas, aut Castitas Religiosa non admittit gradus extensionis, aut perfectionis maioris aut minoris, quos habent paupertas & obedientia; quia omnes æquè tenentur esse casti in omni genere cogitationum, verborum, & operum: in modo tamen eam custodiendi, & medijs ad eius conseruationem adhibendis varij sunt modi perfectionis. Illa autem Religio, quod ad hoc votum spectat, erit perfectior, quæ in Regulis suis efficaciora habebit remedia, magisque proportionata ad eam tenendam, præueniendo pericula eam transgrediendi. Quamobrè dicere licet, castitatem in sæculo esse quasi florem in campo, & lilium conuallium: quæ difficile custoditur: eò quòd multi illam aspiciant, eius percipiant odorem, tangant & arripiant, vt euellant: at in Religione, ob votum & clausuram, est tanquam flos & lilium in horto septo, & conclafo: vbi facile conseruatur: quia pauci eò ingrediuntur; nec permittitur ingredi, de quo præsumitur quòd intendat illam abscindere, euellere, aut contingere. Verum quidem est, Diuinam protectionem custodire florem hunc in campo; & infernalem serpentem etiam ex ipso horto eum deprædari, eò quòd omnia peneret: vt neque secularis animum abijciat; neq; Religiosus tutum se esse existimet. Nec tamen dubitandum est, quin Religio multò meliùs florem hunc custodiat, & Deus ipse illum in ea conseruet.

§. I.

EX His deducemus paulatim aliquas excellentias statùs continentie Religiosæ. *Prima* sit, quòd cum Religio sit generalis quædam ex modo, omnibusque eius vitij fuga: idèò potentiùs ac certius de luxuria triumphat: quæ (vt S. Augustinus perpendit) fugiendo vincitur, & quò magis procul quis fugit: eò tutius eam vincit. Quare Apostolus, suadens resistere & pugnare contra reliqua vitia: dum ad hoc peruenit, ait: *Fugite fornicationem*. hoc insinuans, quòd fornicatio fugiendo vincatur: quæ fuga non est timiditas, aut pusillanimitas contemnenda; sed prudens & laudabilis fortitudo: quemadmodum magna fuit gloria Ioseph b *reliquisse in manu dominae suæ palmam, & fugisse*. Contra libidinis impetum ait Sanctus Augustinus, apprehende fugam; si vis obtinere victoriam; nec tibi verendum sit fugere, si Castitatis palmam desideras obtinere. Ne dicas volo potius in ipsa occasione manere, vt habeam quem vincam: hoc enim est desiderare labi. Si dicas, te velle hostem tuum tenere captiuum: caue ne captiuus iste præualeat contra te: & vbi cogitabas gloriosum obrinere triumphum, in æternum te præcipites contemptam.

Quare

In exposit.
Regul. c. 10.
circa fin.

I.

Ser. 150. de
tempore.
1. Cor. 6. 18

b Gen. 39. 12

Quare nemo seipsum falsa securitate decipiat, nec viribus suis periculosè confidat; sed obediat Apostolo dicenti: *Fugite fornicationem*. Hoc igitur consiliū tutissimè impletur in Religione, quæ viros à feminis separat; & Religiosas in suis monasterijs includit, ne possint cū viris cōuersari; & Religiosos separat à faminarum communicatione, & familiaritate. Imò inter eos procedūt in solitudines ac deserta, vt ab his occasionebus sint remotiores. Et ceter hoc non fiat: tamen ipsamet Religio vocatur solitudo, ac desertum spirituale: eius enim Professio est, esse in tali recessu ac recollectione; quam legibus ac Regulis optimè sepi ac munit.

Religio solitudo vocatur.

2.

MVLTVM ad id inuuant, qui in ipsa Religione sunt constituti ad custodiendam huius horti cōclusi, & magno zelo tuendam Castitatem, quæ Religiosi promittuntur. Hi autē sunt Prælati, Spiritus Magistri, Cōfessarij ac seniores; quibus reliqui parent, eosq; venerantur: suntq; *sexaginta illi fortes ex Israel, qui lectulū Salomonis ambiunt: oēs tenētes gladios & ad bella doctissimi: vnusquisq; cuiusq; per femur suū, propter timores nocturnos*. Hi nunquā dormiūt, sed vigiliāt semper nec arma sua deponunt, sed semper in manibus & in prōptu habēt; nec tantum in militia Tyrones, sed doctissimi & exercitatissimi Duces: non solū ad hostes vincēdos, qui ipsos aggrediuntur, sed etiā in surgētes cōtra lectulū Salomonis; cuius ipsi sunt custodes: hoc est, congregationē Religiosarū animarū, in quibus verus Salomon Christus D. N. requiescit. Dæmones enim nō desistunt, Religiosos turbare tētationibus carnis, quas hic *nocturnos tentores* appellat; eō quod vehemētius in nocte eos aggrediātur iacētes in lectulū quiete; aut ex tempore non præuisa; aut pallio aliquo pietatis operite: quæ quod sint scēdissima; student se occultare: pudet enim sese aperire, & arma deponere. Sed strenui isti pugnatōres ambiunt hunc lectulū, armisq; suis contra Dæmones vtuntur, tentatos ipsos adiuuantes monitis, consilijs, tētationibus, varijsq; remedijs: quibus victores euadant. Quemadmodum enim ægrētus, qui domi suæ medicum habet, facilius curatur: eō quod facilius frequentius morbi sui rationem ei reddere, & paroxismos incidentes aperire potest: & ipse medicus potest frequentius illū visitare, & videri ad oculum quod refert infirmus; aptumq; remedium tempestiue applicare: ita Religiosi, habentes in suis Conuentibus spirituales armorum suarum medicos, facilius curari possunt, quàm sæculares: quia in promptu illos habent, vt suarum conscientiarum rationes eis reddant, tentationes animiq; afflictiones aperire, & ad Confessionem, cū premi se vident, accedere; & medici ac Confessarij frequentius possunt eos alloqui, monere, animumq; illis addere: & quoniam sibi notissimos habent citius efficaciora adhibent remedia. Adde: quod ipsa rationis redemptio, & tentatio in inhonestæ manifestatio, antidotum sit valde aptum.

c Can. 3. 7.

quo adhibito illa evanescit: fugit enim luxuria humilitatem, quæ in his tentationibus aperiendis elucet,

Hinc claritati & aperiendi tentationis, si obedientia coniungatur, aded utraque Damonibus terret, ut animæ leciulum ita quietum relinquunt, ac tranquillum; ut ipsimet tantam pacem habenti, fiat sibi suspecta. Quemadmodum evenit Sancto Dorotheo: qui verebatur deceptionem aliquam libelle ingenti tranquillitati, quam in hoc genere in se sentiebat: donec Abbas eius ei dixit: tranquillitatem illam, fructum esse charitatis & obedientie, cum qua erga suos Superiores agebat. Nam obedientiæ votum, si, ut oportet, custodiatur: est magnum Castitatis præsidium: sicut inobedientia contra valde extimulat, fouetque luxuriam. Si anima inquit S. Bernardus possidere cupit sui corporis terram, & pacificè regnare super suæ carnis membra: necesse est, eam mitem esse, suoque Prælato subiectam: talem enim experietur suam inferiorem: qualis illa erga suam fuerit Superiorem. Amat enim creatura ad vlciscendam sui iniuriam Creatoris: & ideo nocent animæ, quæ rebellem sibi inuenit carnem suam, se quoque, minùs quam oporteat superioribus potestatibus esse subiectam. Mansuescat igitur ipsa & humilietur sub potenti manu Dei altissimi; subiecta sit Deo; & his pariter, quibus viæ eius debent obedire, Prælati: & continuò corpus suum inueniet obediens, & subiectum. Hoc ipsum confirmat Cassianus sententiã omnium Patrum qui erant in Eremito: qui dicebant, necesse esse Monachum valde seculo agere de mortificandis propriæ voluntatis actibus, ad continendas & vincendas effrenes carnis suæ appetitiones. Quod si oculos conijciamus in id, quod in paradiso cœlesti accidit, inueniemus, quamdiu Adamus & Eva peremerunt in Divini mandati obedientia, eos nullum sensisse motum indecètem, nec puduisse, quod se nudos viderent: eò quod earo esset spiritui subiecta, sicut ipse spiritus subijciebatur Deo. Statim tamen atque spiritus ex inobediencia (ut perpendit Sanctus Gregorius) contra Deum rebellavit: caro contra spiritum iniurrexit, edendo multos sensuales motus. Cum igitur in Religione fiat specialè votum obedientiæ Deo, & superioribus Religiosis: Religiosis fidelis est, in hoc voto reddendo, & custodiendo: aderit ipsi Deus, ut non deficiat in custodia voti Castitatis: ut corpus & spiritus in obsequio sui Creatoris coniuncti sint & uniti.

Næc minus præsidium votum paupertatis præstat voto Castitatis: reddunt enim hæc vota sibi mutuo bonum, quod ab invicem accipiunt. In consilio enim est (ut ait S. Chrysostomus) non potuisse promitti paupertatè, nisi propter Castitatè. Coniugatos enim oportet aliqua bona possidere, ut statim sua onera portare possint. Quare promissio Castitatis Religiosæ, quæ hominem liberat ab illo statu, facilitatem adfert ad paupertatis votum ter-

3+

Ser. I. Omnium Sanctorum circa medium.

Lib. 4. c. 8.

Lib. 26. c. 15.

Lib. de virg. c. 7.

Lom. 3.

PPP

ser-

uandum; & hoc reddit illi hoc bonum, quod aufert illi occasiones libidinis & impedimenta, quæ lædunt Castitatem: quia aufert illi diuitias, ac delicias, quæ sunt fomenta sensuum voluptatum: quemadmodum ignis imminuitur & extinguitur, si ligna auferantur, quibus ille alitur & fouetur.

5. Hæc accedit, quod Religio domet carnis insultus, ut magis sit subiecta dictamini rationis: vita enim Religiosa est vita crucis, & mortificationis continua; & Religiosi sunt in eorum numero, de quibus dixit Apostolus *d qui sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitis & concupiscentia*. Quis autem magis censebitur esse Christi, quam qui se obstringunt voto continentie, eiusque perfectionem Euangelicam imitandi? Qui etiam magis mortificati: quam qui propriam libertatem reliquerunt, ut voluntatem diuinam amplecterentur? Semper caro est in cruce: quia semper aliquid facit in quo mortificatur. Crux est, paupertas, & abstinencia; crux, disciplina, & Cilicium; crux, vigilia & oratio; crux observatio Regularum; & crux, si uere iuxta voluntatem alienam abnegata propria, ut illam expleat. Quomodo igitur caro non erit casta, tot crucibus affixa? si e inimicorum crucis hostis erit carnis illecebra, & indulgentia: ideoque perpetuum contra sensualitatem bellum gerunt. Ac propterea Sanctus Dyonysius ait: quanto Habitum Monacho tradebatur, postquam ille respondebatur, se renuntiare: te conjugatorum, diuiliæ; & cogitationibus, curis que diuiliis hominum secularium: statim Episcopum signo eum crucis signasse: quæ mortificationem omnium Carnalium cupiditatum signat: in qua mortificatione debent se continuò exercere, ut sui status continentiam allequantur; & eadem cognati sunt, ad eam conseruandam, & ab hostibus suis propugnandam. Iam addit: quod abscinderent illis capillos capitis, in signum, quod ipsorum vita deberet: esse purissima, absque fictionibus, superfluitatibus, & ornamentis, & elegantijs mundanis: ut solum aspirarent ad perfectam Christi crucifixi imitationem.

§. II.

6. **N**OVIMVS etiam: Religionem esse scholam omnium virtutum, que sine custodia & propugnatio Castitatis sororis suæ. Quæ (ut S. Chrysostomus ait) si sola esset, non posset se defendere: sed ad eò bene stipata bene munita, est etiam tuta. Ac proinde in nullo loco tutior est, quam in schola, ubi docetur, & in praxi habetur modestia, temperantia, mansuetudo, & Patientia, exercitiaque orationis, & meditationis: quæ copiola ecclesia auxilium impetrant. Ac propterea solebat S. Hieronymus dicere Castitatem difficiliter conseruari inter splendidas epulas. Ama studium Diuinarum scripturarum & non amabis vitia carnis. Quid igitur de humilitate dicemus: quæ non est humi-

d Gall. 5. 24

c Phil. 3. 19.
Ecclef. Hie-
rar. c. 633
33
336.
Lib. de vir-
gin. c. 86.Epist. 47. E
40